

Fragment 4

De ruimte is niet te groot, maar ook zeker niet klein. Aan de lange bar bij de ingang is het al zo druk, dat het binnen al vol lijkt. Een relatief grote dansvloer neemt het merendeel van de begane grond in beslag. Aan de zijkanten zijn trappen die naar boven leiden en zo te zien zijn daar wat knusse tafeltjes met banken geplaatst, perfect voor het voeren van diepgaande gesprekken. Daar verwacht ik vanavond geen gebruik van te maken. Het midden van de eerste verdieping is volledig open en zo kun je vanaf daar de begane grond in de gaten houden, zoals een aantal bezoekers ook doet. Ik speur de menigte af naar Sara. Het is tien minuten later als ik haar boven vind, met een groepje meiden om haar heen.

‘Linnie!’ groet ze me enthousiast, zodra ze me in het vizier krijgt. De bijnaam bezorgt me altijd een glimlach. Ze begon me op een gegeven moment Lin te noemen en maakte het toen naar eigen zeggen schattiger. Uiteindelijk is het gewoon mijn naam zoals een kind het uit zou spreken als ze de d-klank en de s-klank nog niet geleerd zouden hebben. Ik omhels Sara en als ik weer loslaat, houdt ze me op armlengte, terwijl ze me van top tot teen bekijkt.

‘Je ziet er fantastisch uit,’ complimenteert ze me. Haar donkerblonde haren zijn in een hoge staart gebonden en het jurkje dat ze draagt ziet eruit alsof het rechtstreeks uit een romantische komedie komt. Als er iemand de *‘girl next door’*-outfit weet te dragen, is het Sara wel.

‘Dankjewel, jij ook,’ glimlach ik gemeend.

Ze knipoogt naar me. ‘Heb je Chris niet meegenomen?’

Met samengeknepen ogen kijk ik haar aan. ‘Nee Saar, we daten niet. We hebben alleen seks, dat weet je.’

Onschuldig haalt ze haar schouders op. Sinds Sara het grootste geluk van de wereld heeft gevonden in haar relatie met Arthur, probeert ze me ervan te overtuigen dat ook ik dat geluk verdien, dat ook ik meer zou kunnen hebben met een man dan alleen geslachtsgemeenschap. Maar dat kan ik niet. Om alle redenen die ze kent, maar ook om zoveel redenen die ze niet kent.

Nou is het niet helemaal waar dat wat ik heb met Chris alleen seks is, want we leren elkaar steeds beter kennen en stevenen ook af op een soort vriendschap, maar we weten beiden dat het niet meer is dan dat.

Sara haakt haar arm door de mijne en stelt me voor aan het groepje mensen waarmee ze aan het praten was. De meesten zijn acteurs en sommigen herken ik van gezicht, maar ik ken niemand goed. Het gesprek wordt voortgezet zonder veel input van mij. Mijn ogen speuren de ruimte af om te zien of er nog andere bekenden zijn, terwijl ik met een half oor luister. Hier en daar zie ik wat oud-collega’s, maar hoewel ik sommige anderen vast al eens eerder de hand geschud heb, ken ik niet veel aanwezigen. Dat weerhoudt mensen er echter niet van om herkenkend naar mij te glimlachen, want zij kennen mij wel.

Iedereen kent mij.

Onverwachts valt mijn oog op de man die ik nog geen uur geleden op het scherm van een telefoon

gezien heb. Die foto doet hem geen recht. In het echt is hij nog veel charmanter en ik observeer hem een tijdje met interesse, terwijl hij naar beneden loopt en eindigt bij de bar. Hij is woest aantrekkelijk en die term gebruik ik niet zomaar. Zijn haar is perfect in model gebracht en hij draagt een nette zwarte broek met een donkerblauw overhemd, dat zijn blauwe ogen zelfs op afstand goed doet uitkomen. Het is echter vooral zijn zelfverzekerde houding die hem onweerstaanbaar lijkt te maken voor de vrouwen om hem heen. Hij is in gesprek met de barvrouw en ik zie hoe zij subtiel haar hand langs die van hem laat glijden. Inmiddels is Sara al naar een volgend vriendengroepje gelopen, zoals het een goede gastvrouw betaamt. Zonder iets te zeggen loop ik naar de glazen reling die dronken mensen ervan weerhoudt naar beneden te vallen. Met mijn ellebogen leun ik erop, terwijl ik naar mijn doelwit kijk. De man neemt een slok van zijn drankje en draait zich van de bar af als de barvrouw de dorstige mensen om haar heen van drank voorziet.

Nicholas. Dat is zijn naam als ik het me goed herinner. Met een blik die duidelijk maakt dat hij op zoek is naar iets – iemand – kijkt hij de dansvloer over en de sexappeal druipt van zijn hele houding. Het is meer dan alleen arrogantie. Hij is zelfverzekerd, ja, maar hij is ook kalm. Gecontroleerd. Alsof hij de hele avond al heeft uitgedacht en nu simpelweg zijn eigen script nog moet volgen. Ik kan niet wachten om zijn plannen in de war te schoppen.

Hij neemt nog een slok en laat zijn blik opnieuw over de mensenmenigte glijden. Ik laat mijn fantasieën een tijdje de vrije loop en zie hem in een bed liggen. Onder mij. Op mij. In mij. Wat zou er schuilgaan onder dat overhemd?

Ondertussen heeft hij zijn blik naar boven gericht en kruist de mijne. Hij kijkt niet verder. Inwendig glimlach ik, want het geeft me het gevoel dat ik ben waar hij naar op zoek was. Onmiddellijk trekt er een kriebel door mijn onderbuik, alsof ik te snel heen en weer zwaai op de schommel. Hoewel mijn schouders zich aanspannen bij het oogcontact en ik iets rechterop ga staan, heb ik mezelf dusdanig onder controle dat het onzichtbaar blijft voor iedereen die mijn gedachten niet kan lezen. Zijn gezicht vertoont geen enkele emotie of herkenning, maar zijn ogen zijn nog steeds op mij gericht en ik weiger als eerste weg te kijken. Na enkele seconden tover ik een verleidelijke glimlach op mijn gezicht en hij neemt de laatste slok van zijn drankje, waarna hij zijn glas op de bar zet en in de richting van de trap loopt.

Komt hij mijn kant op? Dat is snel. Makkelijk. Te makkelijk? Ergens valt het me tegen, want het geflirt voor de daadwerkelijke ontmoeting is de helft van het plezier.

Hij verdwijnt uit mijn gezichtsveld en een nerveuze kriebel schiet door mijn lichaam. Uh... Waarom voel ik kriebels? Ik weet precies hoe ik mannen moet bespelen en over het algemeen hebben ze weinig input nodig van mijn kant om me te willen. Ik hoef alleen maar aan te geven dat ik ook zin heb, en ik heb vermaak geregeld voor de rest van de avond. Doorgaans laat ik ze er wat harder voor werken, zij hoeven immers niet te weten dat ik meestal vanaf het eerste oogcontact al weet of ik met ze mee naar huis ga of niet.

Ik kan het niet laten en kijk over mijn schouder om te zien of hij er al aan komt, maar er is geen spoor van hem te bekennen. Misschien vergis ik me. Misschien liep hij juist weg om het spel te beginnen. De rest

van mijn drankje giet ik moeiteloos naar binnen en het lege glas zet ik op een tafeltje naast me. Als ik me terugdraai, schuift een mannenhand een gevuld glas naar me toe, over de brede rand van de glazen reling. Glimlachend staar ik naar zijn vingers en ik hou mijn fantasie in bedwang als ik naar hem opkijk.

Als mijn blik de zijne bereikt, verstar ik. Opeens voel ik me volledig uit balans en ik pak subtiel de reling vast. Van zo dichtbij is hij nog knapper dan op afstand, maar het is vooral zijn nabijheid die mij de adem beneemt. Vlug pak ik het glas aan en knik hem toe, om mijn dankbaarheid te tonen. De drank is gratis, maar hij heeft toch een paar meter gelopen om het voor me te halen. Dat is het beste wat we kunnen verwachten van hoffelijkheid in de eenentwintigste eeuw.

‘Nick Turner.’

Zijn stem is laag en helder. De trilling ervan voel ik in mijn huid. Nick. Stukken beter dan Nicholas. Sexy. Ik knik geïnteresseerd, ook al wist ik zijn naam al en hij kijkt me met een schuin hoofd aan.

‘En jouw naam is...?’

‘Je weet wat mijn naam is,’ zeg ik zonder aarzeling. Opgelucht haal ik adem. Hoewel mijn lichaam alert is, ben ik m’n gevatheid nog niet verloren. Hij glimlacht geamuseerd en ik wend mijn blik af, ook al zou ik de hele avond in die ogen kunnen kijken. Het moet wel een spel blijven. Mannen houden niet van te veel gemak – ze willen een uitdaging.

Ik ook.

‘Lindsey Lanning,’ bevestigt hij. ‘Leuk je te ontmoeten.’

Hij steekt zijn hand naar me uit en ik schud hem. Zou hij de schok die de aanraking veroorzaakt ook voelen? Vluchtig kijk ik hem aan en zie hem bedenkelijk naar onze handen kijken. Ik bijt op mijn lip als zijn hand uit de mijne glijdt en kijk hem aan. Zijn serieuze blik geeft me het gevoel dat ik niet de enige ben die lichtelijk van m’n à propos is.

‘Hoe, eh, ken je Sara?’ vraag ik om de stilte te doorbreken. Wat is er mis met me? Ze delen een achternaam, alleen een imbeciel zou niet begrijpen wat de connectie is. Nu ik weer een vrije hand heb, laat ik hem kort over mijn jurkje glijden om te voelen of alles nog op z’n plaats zit en ik neem een gecontroleerde slok van mijn drankje.

‘Ze is m’n schoonzus. En jij?’

Hij wrijft even over zijn kin, en ik onderdruk een glimlach als ik zijn ogen naar mijn lippen zie flitsen. Als ik iets weet te herkennen is het de blik van verlangen op het gezicht van een man en het doet me goed om te weten dat hij mij net zo graag wil als ik hem.

‘Ik heb een paar keer met haar samengewerkt aan een project. Sindsdien zijn we vriendinnen.’

Ik kan het niet laten: ik laat mijn tong over mijn onderlip glijden en trek daarmee zijn aandacht weer naar

m'n lippen. Ik kijk ook naar de zijne.

Het overkomt me niet vaak dat ik met een mond vol tanden sta als ik eenmaal weet wat ik wil, maar ik kan geen vraag of opmerking bedenken om de langgerekte stiltes tussen ons te doorbreken. Ik denk dat de opluchting op mijn gezicht te lezen is als hij die taak op zich neemt.

‘Je laatste film was goed, *Indy Fairwater*,’ zegt hij en ik glimlach om het feit dat hij de naam van het personage heeft onthouden. ‘Je lijkt best op een Indy, de naam past bij je.’

‘Ik ben een actrice, ik kan op iedereen lijken,’ merk ik op.

Meteen kijkt hij me uitdagend aan. ‘Laat me dan maar eens je beste Elvis-impresie zien.’

Ik val stil, terwijl ik me concentreer op alles wat ik weet over Elvis en als ik hem weer aankijk, zeg ik de woorden die zo typerend zijn voor deze icoon. ‘*Thank you. Thank you very much.*’

Een geamuseerde lach ontsnapt aan hem en ik zit weer op de levensgevaarlijke schommel. Wat is dit? Het is lang geleden dat iemand zo'n effect op me heeft gehad, maar alles wat deze man doet voel ik in mijn hele lichaam. Meestal ben ik degene die de ander zover krijgt om te doen wat ik wil, maar bij Nick voel ik me de gehoorzame. Als hij me nu zou zeggen met hem mee te gaan, dan gooi ik ons spel uit het raam en volg ik hem.

Helaas is dat niet wat hij doet.